

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

(Σκίτσο του κ. Γερ. Γρηγόρη)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. Κ. ΦΑΛΤΑΤΣΕ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΚΥΝΗΓΙ

Μας είχε πιάσει πάλι η νοσταλγία της θαλάσσης και της κλειριάς.

—Είπε σάν αρρώστεια, έλεγαν ο Γιάννης ο Μαντζίρης, αυτό το πράμα. Προτιμώ την θάρκα ή το καίκι την ημέρα της Λαμπρής, από την στερνή. Ένα μπαμπούι με τόσα μουστάκια φρεσκοπιασμένο και ριχμένο στην άνθρακιά μ' άρεσει καλύτερα από τον όθελια.

Ξέραμε πώς ο πατέρας του φίλου μας είχε την ίδια λύρα. Άνήμερα την Λαμπρή, πήγαινε για ψάρεμα. Κι' ο παππούς του, που είχε κάνει ένα φεγγάρι, ύστερα από την άπελευθέρωσι, πειρατής, κατέβαινε κι' αυτός στη γολέττα του κι' έψηνε ένα αρνί, κλειμένο συνήθως, στην πλώρη. Με το ένα δμως χέρι γυρίζει την σούβλα και με το άλλο κρατούσε το αρνίδι και ψάρευε. Και κάθε τόσο φώναζε, ενώ τριγύρω ή παρέα του έψαλλε το «Χριστός Άνέστη».

—Ε, ωρέ, τσιπάει!

Και το ψαρι που έπιανε το έρριχνε στην άνθρακιά. Έτσι, ως να ψηθή ο όθελιας, ή παρέα δρισκόταν μισοχορτάτη από τα ψάρια που έπιανε και έρριχνε στην άνθρακιά ο παλιός πειρατής.

Αυτή ή Πασχαλινή νοσταλγία για την θάλασσα, μας είχε κολλήσει κι' έμεις. Ο φίλος μου ο Γιάννης ο Μαντζίρης είχε συνάδελφους. Κι' αυτή τη Λαμπρή θα μας έχαναν τα αδέρφια μας, οι γονείς μας ή ή γυναικες μας και τα παιδιά μας, γιατί το πήραμε απόφασι να πούμε το «Χριστός Άνέστη» στη θάλασσα. Δεν πιά να σχολιάζε το χωριό. Ο Μαντζίρης έλεγε «εμείς είμαστε ανώτεροι σχολιάζι» και ο Μιχάλης ο Σαμιακός συνέπιλθρνε: «Τά σχολία περιττά».

Μέσα στην θάρκα του Κωνσταντή του Άποστόλη, που ήταν ο συνηθισμένος σύντροφός μας και καπετάνιος των θαλασσιών μας έδδρωμάν, έκουβαλήθηκαν το Μεγάλο Σάββατο την νύχτα, δυο νταμζάνες κρασί, κάμποσα πιάτα και μαγαίροπήρουνα, κουλούρες, ένα κεφαλοτύρι, κόκκινα αυγά, και τα απαραίτητα θαλασσικά. Ο Σαμιακός έφερε και την φουσαρμόνικα του και ο Γιώργης του Τζαίνου και ο Μανώλης του Κοντού έπληραν τα βιλα τους. Περί κρέατος δεν έγινε λόγος. Τά βιλα θα έεασφαλίζαν τον όθελια. Αυτό ήταν έκ των προτέρων γνωστό.

Στο νησί μας ποτέ ή ζωοκλοπή δεν είχε θεωρηθή προσβολή. Και οι μορφωμένοι άκόμα το θεωρούσαν ένα είδος διασκεδάσι και σπόρ, να θυγούν παγανά και να σκοτώσουν κανένα γίδι, από τα καλογηρικά κοπάδια που έθωσκαν στο θου-

νό. Το ίδιο θα έκώναμε και μείς. Θυμόμαστε και τις παλιές ιστορίες μεγάλων ζωοκλοπών που είχαν γίνει στο νησί μας και το είχαμε και κάπως καμάρι, που οι αρχαιότεροι κάτοικοι του νησιού ήταν Δόλοτες πειρατάι και νεώτεροι ζωοκλέπται.

Από την παραλία των Μαγαζιών ως την πούντα του Βουνού, που θα πηγαίναμε για να χτυπήσουμε το Πασχαλινό γίδι, ή απόστασις είχε ως έφτά μίλλια. Με το πανί και με τα κουτιά το ταξίδι γίνεται σε μιάμιση ώρα, και όταν φυσά νοτιά γερή, σε μίαν ώρα. Έμεις όμως δεν είχαμε καμμία δια. Είμαστε ένα είδος δειπνοσοφιστών. Ο Μαντζίρης έρριχνε την στερή για καμμία συναγριδα. Ο Σαμιακός με την φουσαρμόνικα κρατούσε το ίδιο στον ρυθμό των κουπιών. Έγώ με τον Μανώλη του Μπονιού τά είχαμε με τον Όμηρο και παραδυναίναμε στην άπαγγελία έξαμέτρων. Οι άλλοι έμοιραζαν την συστήρι μετ'αυς έλαφρής ανέκδοτολογίας και του ποιά θα ήνε το γεύμα. 'Η φροντίδα μας για το κρέας δεν μας άπασχολούσε πολύ. Δεν μας άπασχολούσε όμως και λίγο. Το μοναστήρι του Άγίου Γεωργίου που έχει χίλια γιδιοπρόβατα ήμερα, έχει και κάμποσα γίδια που ήνε μιν δικά του, αλλά που έχουν αγριέψει. Αυτά παίρνουν τα θάχια τα απόκρημνα και δεν μπορεί κανείς να τά πιάσει. Τα θάχια θλέπουν προς την θάλασσα και μόνο από τη θάλασσα με καμμία θάρκα και με το όπλο μπορούν να χτυπηθούν. Και πάλι πρέπει να επιτύχη κανείς τη στιγμή που το γίδι θα ήνε σε καμμία προεξοχή, γιατί μόνο έτσι θα έχη ώφέλεια. Το γίδι χτυπημένο θα κατακυλήσει και θα πτάσει ως τη θραχώδη παραλία και τότε θα μπορούσαν να το πιάσουν οι λαθροκυνηγοί. Άλλοιούτικα θα μείνη το ζώο στα θάχια, πληγωμένο ή σκοτωμένο, και θα γίνη τροφή των άετών που ήνε άβηνοι στο απόκρημνο αυτό ψηλό ακράτρηρο. 'Η ασυτήρησι λοιπόν για την έεασφάλισι του γιδιού γύρω από το θέμα αυτό έστρέφετο. 'Ηταν όμως και κάτι άλλο.

'Η Άγία Λαύρα του Άθω, από την όποιαν εξαρτάται το δικό μας μοναστήρι του Άγίου Γεωργίου, είχε στείλει τελευταία έναν ήγούμενο τοποτηρητή, τον πάτεο Παντελεήμονα, που θέληρε να βάλη κάποια τάξι στα περιουσιακά ζητήματα του μοναστηριού. Τά άχρια γίδια δεν έπαισαν να ήνε περιουσία του μοναστηριού, και ο πάτερ Παντελεήμων άπειλούσε μισό στα άστεία, μισό στα σοδαρά, πώς θα κατάγγελλε τους λαθροθηράς.

—Μή θού χείρα κλοπής επί της περιουσίας του Άγιου. Ένα μη κολασθής και έν ούσανοις και επί της γής! Έλεγε και έννοους καμμία μήνισι στον ειρηνόδικη ή τον άστυνόμο.

Τό γεγονός της Πασχαλι-

